

2) Αγιορείτης

Ο όσιος Ιωάννης ο

Κουκουζέλης, ο επονομαζόμενος «άγγελόφωνος» για την όντως αγγελική του φωνή, γεννήθηκε στο Δυρράχιο το 1270, στα χρόνια της βασιλείας των Κομνηνών.

Για την εξαιρετη φωνή του τον προσέλαβαν σε βασιλικό σχολείο μουσικής. Ήταν εξαιρετος και στο ήθος, γι' αυτό ο βασιλιάς τον αγαπούσε υπερβολικά, καθώς και όλοι οι άρχοντες. Ο ίδιος όμως, από φόβο μήπως ή πρόσκαιρη δόξα του στερήσει

την ουράνια αγαλλίαση, σχεδίαζε ν' αναχωρήσει από τον κόσμο.

Κάποτε ο ηγούμενος της Λαύρας του Άθω επισκέφθηκε τον βασιλιά για αναγκαία υπόθεση. Η θέα του ηγουμένου και η κοσμιότητα του φούντωσαν στην καρδιά του νέου τον πόθο για την αγγελική πολιτεία. Αδιαφορεί λοιπόν για τη βασιλική εύνοια, αλλάζει τα μεταξωτά ρούχα του με τρίχινα, παίρνει ένα ραβδί και ξεκινά για τη Λαύρα.

Ο θυρωρός της μονής τον ρωτάει:

- Τί ζητάς και ποια τέχνη γνωρίζεις;

Κι εκείνος, κρύβοντας την πραγματική του τέχνη για να μην τον ανακαλύψει ο βασιλιάς, άπαντα:

- Βοσκός είμαι και ποθώ να γίνω μοναχός.

Ο ηγούμενος τον δέχθηκε, τον δοκίμασε για λίγο καιρό και αφού τον εκείρε μοναχό τον έστειλε στο βουνό να βόσκει τράγους. Έτσι ο όσιος πραγματοποίησε τον πόθο του και, εκτελώντας τη διακονία του, προσευχόταν συγχρόνως απερίσπαστος μέσα στην α-γαπημένη του ησυχία.

Μια μέρα έβοσκε τους τράγους σ' ένα ακρωτήριο. Κοίταξε δεξιά κι αριστερά, βεβαιώθηκε πως δεν υπάρχει κανένας, και άρχισε να ψάλλει έναν ύμνο με περισσή τέχνη και κατάνυξη.

Κάποιος ασκητής εκεί κοντά άκουσε την ουράνια μελωδία και βγήκε απορημένος από τη σπηλιά του. Βλέπει τότε ένα εξαίσιο θέαμα: Οι τράγοι είχαν σταματήσει τη βοσκή και παρακολουθούσαν τον εξαίρετο ψάλτη.

Το γεγονός αυτό δεν άργησε να το μάθει ο ηγούμενος. Από τότε ο όσιος αξιοποίησε το σπάνιο χάρισμα του, ψάλλοντας στον δεξιό χορό του καθολικού της Λαύρας. Ήταν Σάββατο του Ακάθιστου και ο Κουκουζέλης, αφού έψαλε με επιμέλεια τα ιδιόμελα και τον κανόνα της Θεοτόκου, αποκοιμήθηκε για λίγο από την κούραση, όρθιος στο στασίδι του. Βλέπει τότε μπροστά του την Υπεραγία Θεοτόκο και ακούει τη γλυκεία φωνή της:

Χαίρε Ιωάννη, παιδί μου. Ψάλλε μου και δεν θα σ' εγκαταλείψω.

Και λέγοντας αυτά, του έδωσε ένα χρυσό νόμισμα. Ξυπνά αμέσως ο όσιος και βλέπει γεμάτος χαρά στο δεξί του χέρι το φλουρί. Ευχαρίστησε τη Θεοτόκο για την εύνοια της και το παρέδωσε στην εκκλησία. Το νόμισμα αυτό είχε θαυματουργική δύναμη και τελούσε μεγάλα θαύματα.

Από τότε ο όσιος Ιωάννης δεν έλειπε ποτέ από τον δεξιό χορό, ψάλλοντας με προθυμία και δοξολογώντας τον Κύριο και τη Μητέρα Του. Από τον πολύ κόπο και την ορθοστασία σάπισε το πόδι του κι έβγαζε μια δύσοσμη οσμή. Ή Παναγία όμως δεν τον εγκατέλειψε. Εμφανίζεται πάλι και του λέει:

- Από τώρα θα είσαι υγιής.

Αμέσως ό όσιος θεραπεύθηκε και παρέμεινε υγιής μέχρι το τέλος της ζωής του. Προείδε μάλιστα τον θάνατο του, ζήτησε συγχώρηση απ' όλους τους αδελφούς και κοιμήθη οσιακά την 1η «Οκτωβρίου.

Πηγές: 1myblog.pblogs.gr - agioritikesmnimes.blogspot.gr